

φανεῖα, θέατρα καὶ ζυθοπωλεῖα, κατηφὲς ὡς γίγας γηραιός ὀρθοῦται ἐπὶ ὁ Νέος Πύργος (Castel Nuovo), ὃν οἱ ἀναγνόντες τὸν *Maζανιέλλον* ἐγνώρισαν ὡς διαμονὴν τοῦ ἰσχυρογνώμονος—ὡς πᾶς τύραννος ἢ Ἑλλήν Ὑπουργός—Δουκὸς Δ' Ἀρκου.

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς κοσμούσας τὴν πλατεῖαν δενδροφυτεῖας, εὐθυμοὶ τώρα εἰσχωροῦμεν ἀναστρεφόμενοι ἐν μέσῳ τοῦ μυριοποικίλου πλήθους, ἐν ᾧ ταχύτερον βαίνει σπεύδουσα καπέρυθρος καὶ ἰδρωτὶ περιρρέομένη ἡ πλύντρια, ἡ lavandaja, καθάριος, λευκὴ ἐν τῇ ἀναβολῇ καὶ κροτοῦσα τὰ ξύλινα αὐτῆς καὶ βαρέα σανδάλια, ἐν οἷς προκλητικὴ ἀντίθεσις ἐπιδείκνυται ἢ ἐν λευκοτάτῃ περικνημίδι συνεσφιγμένη εὐρωστος, ἀλλ' ἐλαφρὰ κνήμη, βραδὺ αἶρει τὸ βῆμα ὁ εὐθύς ὡς πάλος καὶ σοβαρὸς ὡς ξένος δημοτικὸς φύλαξ, ἐνῶ πλαγίως ταχεῖα ἐκφεύγει ἡ carrozzella, ἐφ' ἧς ἀστράπτει τὸ γυμνὸν τέταρτον τοῦ στήθους καὶ τὸ χρυσοῦν ὑποδημάτιον τῆς εἰς τὸ λουτρὸν σπευδούσης cocotte, καὶ παρὰ ταύτην ἐπιστρεφόμενος πρὸς στιγμὴν σταματᾷ ὁ ἐπὶ τὸ ἀγγλικώτερον κομψευόμενος νεανίας, ἐνῶ ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀποθέτων ἐπὶ βραχὺ τοὺς εὐκόσμους κάδους ὁ γυμνόπους ὑδροπώλης, σιμῶζει βραγχῶδες τὸ «τὶς θέλει νὰ πῇ», διότι εἶδε τὸ πλῆρες καὶ θαρρῶς κυλιόμενον omnibus, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ ἡνίοχος ὑπὸ πελώριον ἀλεξήλιον κοιμᾶται, πεποιθὼς εἰς τοὺς πειθηνίους αὐτοῦ ἵππους, οἵτινες διὰ τοῦ αὐτοῦ μεμετρημένου βήματος τὰς αὐτὰς πάντοτε διατρέχουσιν ὁδοὺς . . καὶ παρελθόντος τοῦ omnibus ἰδοὺ προκύπτουσα ἡ σφιγνὴ καὶ αἰέποτε μειδιῶσα μικρὰ ῥάπτρια . . ἡ προσφιλεῖς, ἡ αἰωνία Ναννέλλα . . καὶ ἐδῶ σταματῶ, διότι ἐξέλιπεν ἡ ἀναπνοή μου ἢ μᾶλλον ἡ τοῦ ἀναγινώσκοντος.

Ἐνώπιόν της ἱσταμένησα, ἐκ τύχης ὅμως καὶ οὐχὶ δι' ἑλλειψιν ἀδρότητας πρὸς τὴν Κυρίαν μου· ἀλλ' ἡ Ναννέλλα γνωρίζει τὸν κόσμον, καὶ βλέπουσά με ἐν συνοδίᾳ, ὀρθοὶ τὴν κεφαλὴν, λαμβάνει ὕψος ἀπασχολημένον καὶ σοβαρὸν καὶ παρέρχεται.

* *

Βλέπεις, ὦραία μου φίλη, τὸν ὁμίλον ἐκείνον, τὸν ὑπὸ τὰ πρὸ ἡμῶν δένδρα ἱστάμενον καὶ ἐν ζωηροτάτῃ συνομιλίᾳ τυρβάζοντα;

Εἶναι δέκα ἢ δεκαπέντε ὄντα, ὧν δύο ἢ τρία, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἀναβολῆς, θήλας, ἡλικίας ἀπροσδιορίστου καὶ ἐνδεδυμένα μετὰ ποικιλίας ἐκφευγούσης τὴν ἐπιχειρηματικωτάτην τῶν γραφίδων.

Τὰ ὄντα ταῦτα ἀνῆκουσιν εἰς τὸ εἶδος τῶν ἐξ ἔθους προνομιοῦχων θαμνῶνων τῆς τοῦ Δημαρχείου πλατείας, ὡς οἱ παρ' ἡμῖν *Πανσαρία* τοῦ παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν περιφήμου *Κήπου τοῦ Κλαυθμῶνος*.

Ἀπὸ τῆς 10ης πρωῒνης ὥρας μέχρι μεσημβρίας καὶ ἀπὸ τῆς 8ης ἑσπερινῆς μέχρι σοῦ μεσονυκτίου, βλέπει τις ὡς μελαγχολικὰς σκιάς ἐπὶ τῆς ὀχθῆς τοῦ Ἀχέροντος, τὰ πρὸς ἀνθρώπους ὁμοιάζοντα ὄντα ταῦτα πλανώμενα ἀνὰ ὁμίλου ἢ μεμονωμένα καὶ διὰ τῆς ἑαυτῶν παρουσίας προσάπτοντα ἰδιαίτερόν τι χαρακτηριστικὸν εἰς τὸ μέρος, ἐνθα φοιτῶσι.

Προσέλθωμεν αὐτοῖς καὶ ἐκ τῶν λεγομένων εὐκολώτερον, χαρίεσά μου φίλη, θὰ λάβῃς ἰδέαν τινὰ περὶ τῶν φυσιολογικῶν ἰδιοτήτων τῶν ὄντων τούτων.

— Ποῦ; εἰς τὴν Καλκούταν; Ἄ! μοὶ πρόσφέρουσι δύο χιλιάδας στεργλίας διὰ τρεῖς μῆνας· ἀλλὰ δὲν με συμφέρει.

— Ἐχεις δίκαιον, τενόρε· ἄλλως ἢ τέχνη ἐκτίπτει.

— Ὁ Δὸν Πέπε μ' ἐσχότισεν ἐπιμένων νὰ με πείσῃ νὰ δεχθῶ 30 χιλιάδας φράγκων διὰ δέκα παραστάσεις εἰς Μιχελίτην· ἀλλὰ θέλει νὰ μοὶ ἐπιβάλῃ ἐκτὸς τοῦ *Ruy Blas* καὶ

τοῦ *Τροβατόρε* καὶ τὸν Ἑρνάνην ἀκόμη· ἐγὼ ἐπιμένω ἀπαίτων τὸ *Ballo in maschera*, ἄλλως δὲν δέχομαι.

— Καλὰ κάμνεις.

— Τὸ ἐμάθετε; ὁ Βιανζίνης τραγωδεῖ εἰς Καλαβρίαν!

— Τοιοῦτος σκύλος καλῶς ἔπραξε καταφυγὼν εἰς τὰ ὄρη.

— Ἦκουσα ὅτι ἡ γυνὴ του, ἡ παχεῖα Δώρα, εὐρίσκεται εἰς ἄλλην ἐταιρίαν μετὰ τοῦ βαρυτόνου Σπρούκολο.

— Ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὴν μικρὰν *comprimaria*, τὴν Ἑρμελίνδαν.

— Τὴν εἶδα ἰδῶ.

— Τίς εἶδε τὸν basso Ρινάλδην; τὸν ζητῶ ἀπὸ πρωῒας· ἰδῶ δὲν ἐφάνη.

— Θὰ ἴναι εἰς τὸ καφενεῖον.

— Οὔτε ἐκεῖθεν διῆλθε· μετέβην ἀκόμη εἰς τὸ Πρακτορεῖον, εἰς τὸ Τολέδο, εἰς τὴν Taverna Penta, ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ τὸν εὕρω.

— Διῆλθε ἐκ τῆς ἀστυνομίας;

— Καὶ τί ὑποθέσεις δύναται νὰ ἔχῃ ὁ Ρινάλδης μετὰ τῆς ἀστυνομίας;

— Δὲν αἰσθάνεσαι τί καύσων; ἴσως τὸν συνέλαβεν ὁ . . μπόριος.

— Ἐμάθετε ὅτι ὁ Δὸν Λουίζης ζητεῖ νὰ σχηματίσῃ θίασον διὰ τὴν Κέρκυραν; προσέφερεν ἤδη τριακόσια πεντήκοντα φράγκα εἰς τὴν prima donna Ρανούφην, τριακόσια εἰς τὸν Τενόρον Κάκκαμον . . .

Μετ' ὀλίγα λεπτά ὁ μὴ θέλων νὰ μεταβῇ εἰς Καλκούταν τενόρος ἐξαφανίζεται ὡς φάντασμα, καὶ μετ' αὐτὸν, εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ πλείστοι ἐκ τοῦ ὁμίλου τῶν ὑπὸ διαθεσιμότητα ἀοιδῶν ἐκλείπουσιν ἐπίσης . . σπεύδοντες εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Δὸν Λουίζης.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὴν πρωῒν δὲν προεγευμάτισαν καὶ τὸ δεῖπνον δι' αὐτοὺς εἶναι πρόβλημα, τοῦ ὁποῦ ἡ λύσις ἄγνωστον ὑπὸ ποίαν μορφήν ἢ ποιότητα θὰ ἐξευρεθῇ.

Κατερχόμενοι ἤδη πρὸς τὴν γείτονα εὐρυτάτην δόδον, ἧς δεσπόζει ὁ Νέος Πύργος καὶ ἧτις φέρει πρὸς τὸν λιμένα, κατὰ κλυστον δεξιόθεν ὑπὸ ἑκατὸν ξυλίνων παραπηγμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐπρεπῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεάτρου ἢ τῆς galbrié λαμβανόντων, ἀναλόγως τῶν ἰδίων ἰσχυρισμῶν, θέλωμεν διέλθει, ὦ γενική μου ἀναγνώστρια, ὥρας τινὰς ἐν τῷ μέσῳ τῆς *Bohème* τῶν παριῶν τούτων τῆς τέχνης, οὗ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς τοῦ βίου των στιγμὰς παρ' ἡμῖν ἐγνωρίσαμεν . . Ἀλλ' ἤδη ἀπέκαμες πρὸ τῆς γραφίδος μου, πρὸς ἣν ἡ *Ἀντιδιευθυντεία* ἀπεγνωσμένη ἐκ τοῦ χρεμάτρου τῆς *λίμας* μου, ἀναφωνεῖ «στῆθι!»

Bohème.

ΠΩΣ ΕΙΜΑΣΤΕ.

Ἄν μᾶς χωρίζουν θάλασσαις, βουνὰ ἢ μᾶς χωρίζουν; τὰ μάτια μου, ποῦ φέρνει ὁ νοῦς ἀπάνου 'ς τὰ φτερά του; ἴσ' ἂν στερωτὰ πετοῦν κι' αὐτὰ καὶ σὲ κρυφαντικρῶζουν ὦραία ἴσ' ἂν τῆς νεότητος σου τὴν πειρὶ κρυφὴ ἐλπίδα, γλυκεῖα γλυκεῖα ἴσ' ἂν τῆς αὐγῆς τὴν ῥοδινὴ ἀχτίδα. Μὰ εἴμαστε ἴσ' ἂν δυὸ ψυχαὶς 'ς τὸν ἄλλο κόσμον κάτω ποῦ βλέπουνται, κυττάζονται,

κι' οὔτε μιὰ λέξι δὲν 'μιλοῦν, ὅχι! οὔτε ἀγκαλιάζονται.

Σφίγγ.